

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Hany Pipkové ve věci

žalobce: **JUDr. J. V.**

zast.: JUDr. Michal Božek, advokát se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 – Karlín,

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017, č. j. MF-12349/2017-3901-3,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í:

1. Žalobce podal dne 20. 2. 2017 žádost o poskytnutí informací, podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „ZoSPI“), kterou požadoval poskytnutí:

Metodické pomůcky č. 17/2012,

Taktických a operativních postupů při aplikaci zvláštního zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň (dále jen „*taktické postupy*“),

Metodické pomůcky k šetření řetězových podvodů na DPH, tzv. systémem jedné hlavy,

Metodické pomůcky k postupu k odstranění pochybností,

Taktických postupů k eliminaci zapojení se obchodních korporací do řetězových podvodů na DPH,

Informace GFŘ ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3308/13/7001-21002-012287,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Metodické pomůcky č. 1/2013 Sb. k aplikaci § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „DPHZ“), (dále jen „MP č. 1/2013“),
Metodické pomůcky k postupu při aplikaci ručení podle DPHZ (dále jen „MP při aplikaci ručení“).

2. Rozhodnutím Generálního finančního ředitelství (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 6. 3. 2017, č. j. 19600/17/97500-20080-202098, byla žádost žalobce částečně odmítnuta. V podaném odvolání žalobce požadoval změnu rozhodnutí (a tedy poskytnutí informací) ve vztahu k taktickým postupům, MP č. 1/2013 a MP při aplikaci ručení.

3. Rozsudkem ze dne 20. 2. 2018, č. j. 8A 109/2017-35, Městský soud v Praze (dále též „zdejší soud“) zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu zamítl. Takto soud rozhodl po té, kdy dospěl k závěru, že žalobcem vyžádané metodické pomůcky obsahují informace, které vyplývají již přímo z aplikovatelných právních předpisů, nejde však o výkon státní správy navenek, resp., jejich použití se neprojeví jako zásah do práv třetích osob.

4. Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti podané ve věci žalobcem rozsudkem ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 As 105/2018-40. Napadený rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud vytkl Městskému soudu v Praze, že se dostatečně nezabýval dokumenty, jejichž poskytnutí žalobce požadoval a omezil se na obecná tvrzení, jimiž aproboval odmítavá stanoviska správních orgánů ke sdělení požadovaných informací.

5. Žalobce v podané žalobě namítá, že rozhodnutí povinného subjektu, stejně jako napadené rozhodnutí, trpí nedostatkem důvodů pro rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), jelikož nesprávně vykládají § 11 odst. 1 písm. a) ZoSPI v neprospěch žalobce jakožto žadatele o poskytnutí informace. Tím je porušeno ústavní právo na poskytnutí informací dle čl. 17 odst. 5 Listiny, a jsou i vážně poškozena práva daňových subjektů. Odmítnutí žádosti tak nemá podklad ve skutkovém stavu, a je naplněna podmínka pro postup dle § 16 odst. 4 ZoSPI.

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí s tím, že v předmětných metodických pomůckách nejsou obsažena žádná pravidla, z nichž by bylo možné usuzovat na zavádění správní praxe v mezích stanovených zákonem. Dokumenty povinného subjektu, které obsahují závazný výklad ustanovení daňových předpisů, aplikovaných správcem daně v rámci řízení vedených s daňovými subjekty, nebo které v rámci zákonem stanoveného oprávnění, vymezují konkrétní kritéria ovlivňující výkon oprávnění, správce daně veřejnosti vždy zpřístupnil a žádosti o jejich poskytnutí nijak nerozporoval. Metodické pomůcky, jejichž poskytnutí se žalobce domáhá, jsou však jiné povahy. Žalovaný každý z požadovaných dokumentů posoudil a ty, které splňovaly kritérium vnitřního pokynu, resp. taktického postupu, nebyly poskytnuty. Žalovaný uvedl, že zveřejněním žalobcem požadované informace – tedy dokumentů pro boj s daňovými úniky, by došlo k ohrožení kontrolní a analytické činnosti Finanční správy České republiky, což nepochybně není sledovaným cílem správy daní. Z obsahu požadovaných listin jednoznačně vyplývá, že požadované dokumenty, jejichž poskytnutí bylo odmítnuto, představují taktické pokyny.

7. Jak se podává z připojeného správního spisu, žalobce se dne 20. 2. 2017 obrátil na Generální finanční ředitelství se žádostí o poskytnutí dokumentů: 1) Metodická pomůcka č. 17/2012, Schéma řetězového podvodu; 2) Taktické a operativní postupy při aplikaci zvláštního zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň podle § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; 3) Metodická pomůcka k postupu k odstranění pochybností č. j. 65447/14/7100-40124-011654; 4) Metodická pomůcka k šetření řetězových podvodů na DPH

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tzv. systém jedné hlavy (TMUK); 5) Taktické postupy k eliminaci zapojení se obchodních korporací do řetězových podvodů na DPH, č. j. 29399/15/7100-50132-202757; 6) Metodická pomůcky č. 1/2013 Sb. k aplikaci § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (nespolehlivý plátcce); 7) Metodická pomůcka k postupu při aplikaci ručení podle DPHZ; 8) Informace GŘ ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3308/13/7001-21002-012287.

8. Povinný subjekt poskytl žalobci dokumenty: Metodická pomůcka k postupu k odstranění pochybností č. j. 65447/14/7100-40124-011654 a Informace GŘ ze dne 5. 3. 2013, č. j. 3308/13/7001-21002-012287. Ohledně dalších požadovaných dokumentů žádost žalobce částečně odmítl. Po zhodnocení charakteru požadovaných dokumentů dospěl povinný subjekt k závěru, že zveřejněním požadované informace by mohlo dojít k obcházení nastavených pravidel a mohl by být zmařen cíl, pro který byla vytvořena. Žádost o poskytnutí informací vyhodnotil jako zneužití práva, které nepoživá ochrany.

9. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání směřující pouze proti části rozhodnutí, jímž mu povinný subjekt odepřel poskytnout dokumenty: Metodické pomůcky k postupu při aplikaci ručení podle § 109 DPHZ, Metodické pomůcky č. 1/2013 Sb. k aplikaci § 106a DPHZ, Taktické a operativní postupy při aplikaci zvláštního zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň (institut zajišťovacího příkazu dle § 103 DPHZ). V podaném odvolání žalobce namítl, že uvedené metodické pomůcky obsahují výklad jednotlivých právních norem pro aplikační praxi, což odpovídá závěru povinného subjektu ve vztahu k metodickému pokynu k vedení postupu k odstranění pochybností. Tyto metodické pokyny se dotýkají práv a povinností plátců DPH a nemají povahu vnitřního pokynu.

10. Napadeným rozhodnutím žalovaný podané odvolání zamítl. Jak z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, žalovaný se ztotožnil se závěry povinného subjektu. Konstatoval, že požadované informace se netýkají rozhodovací činnosti správců daně, těžištěm jejich problematiky je skutečnost kdo a kdy má určitý úkon učinit z pohledu efektivní správy daní, jsou vnitřním aktem efektivního řízení povinného, mohou být podle potřeby upravovány a svým charakterem odpovídají definici vnitřního pokynu. Zveřejněním požadovaných informací by mohlo dojít k oslabení efektivity analytické a kontrolní činnosti povinného subjektu.

11. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a zároveň respektoval právní závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ve shora uvedeném rozsudku. V souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud podrobně zabýval charakterem jednotlivých listin.

12. Pro posouzení věci je klíčové, zda povinný subjekt oprávněně odepřel poskytnout žalobci Metodické pomůcky k postupu při aplikaci ručení podle § 109 DPHZ, Metodické pomůcky č. 1/2013 Sb. k aplikaci § 106a DPHZ, Taktické a operativní postupy při aplikaci zvláštního zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň (institut zajišťovacího příkazu dle § 103 DPHZ), neboť se netýkají rozhodovací činnosti správců daně, svým charakterem odpovídají definici vnitřního pokynu a zároveň by zveřejněním požadovaných informací mohlo dojít k oslabení efektivity analytické a kontrolní činnosti povinného subjektu.

13. Žalobcem vyžadovaná listina: „Taktické a operativní postupy při aplikaci zvláštního ustanovení o zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň podle § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění od 1. 1. 2012 v souvislosti s prevencí a

odhalováním daňových úniků“ obsahuje grafické znázornění schémat řetězového podvodu – základního a rozšířeného o Buffer články, vzor zajišťovacího příkazu a úředního záznamu. Příklady skutečností, které správce daně zjistí a použije v odůvodnění zajišťovacího příkazu, což může být zjištění, že plátce nakládá s finančními prostředky, jejichž výše neodpovídá jeho majetkovým poměrům, využití výpisu z bankovního účtu, předchozí realizace zboží na tuzemském trhu s nesplněním daňové povinnosti apod. Dále listina obsahuje signální informace správce daně MT na zahraničním účtu, modelové příklady a příklady uložení důkazních povinností plátcí.

14. Druhá z listin „Metodická pomůcka č. 1/2013 k aplikaci §106a zákona č. 235/2004Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (nespolehlivý plátce)“ reaguje na zavedení institutu tzv. nespolehlivého plátce, který má umožnit daňovým orgánům efektivní postup proti subjektům, které porušují své daňové povinnosti tak závažným způsobem, že ohrožují veřejný zájem na řádném výběru daně, ev. ohrožují celý systém fungování DPH.

15. Metodická pomůcka popisuje příklady závažného porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce, konkrétní postupy a zjištění, které předcházejí rozhodnutí správce daně o přidělení statusu nespolehlivého plátce. Upravuje postup správce daně v souvislosti se zveřejňováním informace o nespolehlivosti plátce, jakož i rozhodování o změně statusu a postup správce daně při opětovné registraci dříve nespolehlivého plátce.

16. Součástí dokumentu jsou rovněž přílohy obsahující vzory konkrétních rozhodnutí: přidělení statusu nespolehlivého plátce, rozhodnutí o žádosti odejmutí statusu nespolehlivého plátce, pomocný vzor o zahájení řízení podle § 91 daňového řádu.

17. V pořadí třetí z vyžadovaných listin „Metodická pomůcka k postupu při aplikaci ručení podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění p. p.“ se zabývá instituty ručení podle § 108a a § 109 ZDPH a zvláštním způsobem zajištění daně podle § 109a ZDPH. Metodická pomůcka vysvětluje institut ručení, jeho akcesorickou a subsidiární povahu, vysvětluje, kdy je příjemce zdanitelného plnění ručitelem za nezaplacenou daň a co je obsahem ručitélského závazku.

18. Vedle obecných východisek a vysvětlení právních pojmů metodická pomůcka obsahuje konkrétní příklady a návody, jak má správce daně postupovat v případě ručení za nespolehlivého plátce, ručení při dodání pohonných hmot distributorem, ručení oprávněného příjemce, včetně konkrétních příkladů, rozložení důkazního břemene a uvedení některých indicí vedoucích k aktivaci těchto zákonných institutů, jakož i osvětlení postupu správce daně pro jednotlivé typy ručení.

19. Podle § 11 odst. 1 písm. a) ZoSPI, *povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.*

20. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, jak jí uvádí ve shora uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soudu (zejm. rozsudky ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 28/2007 - 89, ze dne 30. 4. 2008, č. j. 4 As 20/2007 - 64, ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010 - 73, a ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013 - 58) plyne, že povinný subjekt je v zásadě povinen poskytnout informace i pokud se vztahují k jeho vnitřním pokynům, což vyplývá z Listinou základních práv a svobod zaručeného práva na informace (čl. 17 Listiny). Zákon však umožňuje, aby povinný subjekt poskytnutí informace odepřel, pokud se požadovaná informace vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. „Podřadí-li povinný subjekt požadovanou informaci pod pojem vnitřní pokyn, musí následně uvážit, zda je v konkrétním případě nezbytné odepřít poskytnutí informace, a svůj postup řádně zdůvodnit. V opačném případě zatíží své rozhodnutí

nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů“ (viz rozsudek čj. 1 As 105/2010 – 73). Povinný subjekt musí tedy nejprve posoudit charakter požadované informace a shledá-li, že jde o vnitřní pokyn, zvážit, zda je nezbytné, aby v konkrétním případě poskytnutí informace odepřel.

21. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že požadované informace obsahují organizační pravidla pro postupy správce daně při správě daně z přidané hodnoty, netýkají se rozhodovací činnosti správců daně, ale zabývají se tím, kdo a kdy má učinit určitý úkon z pohledu efektivní správy daní. Na základě těchto úvah uzavřel, že se jedná o vnitřní pokyn, jak je má na mysli citované zákonné ustanovení. Konkrétní okolnosti odůvodňující odepření informace žalovaný opírá o potřebu efektivního postupu daňové správy při boji s daňovými úniky. Napadené rozhodnutí dostalo požadavku řádného odůvodnění, jak je vyžaduje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu.

22. Městský soud v Praze, po té, co zjistil obsah předmětných listin, zabýval se charakterem každé z nich, přičemž dospěl k závěru, že ačkoli je každá z nich zaměřena na jinou problematiku aplikace daňových předpisů, je pro ně charakteristické, že vedle obecných výkladových stanovisek obsahují i konkrétní, zcela návodný a praktický popis postupu správce daně v určitých, pro daňové řízení typických, avšak procesně složitých situacích (Taktické a operativní postupy při aplikaci zvláštního ustanovení o zajištění úhrady na nesplacnou nebo dosud nestanovenou daň), popřípadě nově zavedených právních institutů (Metodická pomůcka č. 1/2013, Metodická pomůcka k postupu při aplikaci ručení podle zákona č. 235/2004 Sb.). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013 – 58, *„metodická pomůcka, která je toliko didaktickým materiálem určeným pro pracovníky orgánů veřejné správy a která neobsahuje vlastní autoritativní výklad právních norem aplikovatelný na adresáty veřejné správy ani nekonkretizuje zákonem stanovená pravidla pro výkon pravomocí, je vnitřním pokynem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.“*

23. Předmětné listiny jsou didaktickým materiálem, který slouží pracovníkům daňové správy, poskytuje jim zprostředkovaný výklad některých právních institutů, konkrétní návody pro jejich postup při správě daní, uvádí praktické příklady s vysvětlením jejich řešení a vzory pro rozhodnutí. Žádný z uvedených dokumentů neobsahuje autoritativní výklad právních norem, ani pro výkon pravomocí nekonkretizuje zákonem stanovená pravidla. Závěr žalovaného, že se jedná o vnitřní pokyny ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) ZoSPI, je správný.

24. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 78/2014-41 platí, že *„před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je tak třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na jejich poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z výše zmíněných veřejných statků“*.

25. Městský soud se proto dále zabýval tím, zda skutečně existovaly legitimní důvody pro omezení přístupu k požadované informaci, jak dovodil žalovaný. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 70/2013 – 58, k důvodům pro odepření poskytnutí informace, uvedl že: *„skutečnosti, jimiž žalovaný legitimizuje odepření informace, neobstojí v konfrontaci s obsahem požadovaného dokumentu. Jak soud uvedl již shora, metodická pomůcka neobsahuje žádné informace, které nerypňují již přímo z aplikovatelných právních předpisů a k nim se vztahující veřejně přístupné judikatury. Svoji povahou jde o popis právní úpravy kombinovaný s návodem k vedení správního řízení. Zveřejněním tohoto dokumentu nedojde k vyjádření žádných informací, které by nebylo lze odvodit přímo ze zákona. Argumentuje-li žalovaný tím, že by si daňové subjekty mohly nastavit podmínky pro ukládání pokut a spekulovat s tím, není zcela zřejmé, co tím myslí. Podmínky pro ukládání pokut (horní hranice pokuty, kritéria pro stanovení výše pokuty apod.) jsou upraveny v zákoně o účetnictví, s nímž se může kdokoliv seznámit ve Sbírce zákonů. Zveřejněním metodické pomůcky tak dojde pouze ke zpřístupnění informací, které jsou beztak veřejně“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

přístupné [resp. musí být veřejně přístupné, viz § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv] a které by byl schopen sestavit každý profesionál v oblasti práva zabývající se problematikou správního trestání, resp. které lze dohledat v odborných publikacích z tohoto oboru.“

26. V navazujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 8 As 75/2017 – 33, pak tento soud konstatuje, že: „s ohledem na uvedenou judikaturu lze souhlasit se stěžovatelem, že obsahem požadovaného materiálu je popis tehdy platné právní úpravy doplněné o příklady, který neobsahuje závažný výklad; zveřejněním dokumentu proto nedojde k vyřazení žádných informací, které by nebylo možné dovodit přímo ze zákona. Uvedené informace jsou již veřejně přístupné ve Sbírce zákonů, popřípadě v odborné literatuře.“

27. Materiál vyžadovaná žalobcem se od dokumentů zmiňovaných oběma rozsudky zásadním způsobem liší. Částečně obsahuje popis právní úpravy a didaktický výklad některých zákonných ustanovení (zejména druhý a třetí vnitřní pokyn) avšak podstatou všech přezkoumávaných listin, je návodný popis určený pracovníkům správce daně, jak postupovat buď za účelem efektivního odhalení daňového podvodu (Taktické a operativní postupy při aplikaci zvláštního ustanovení o zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň), nebo jak odhalit nespolehlivého plátce (Metodická pomůcka č. 1/2013), případně zajistit vymození splatné daně uplatněním institutu ručení (Metodická pomůcka k postupu při aplikaci ručení podle zákona č. 235/2004 Sb.).

28. Zveřejnění materiálu „Taktické a operativní postupy při aplikaci zvláštního ustanovení o zajištění úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň“ by umožnilo nepoctivým daňovým subjektům vyvarovat se typických pochybení, zejména při vedení účetní evidence, které signalizují, že konkrétní daňový subjekt je účasten daňového podvodu, zároveň by se tím podstatnou měrou snížila šance správců daně na včasné odhalení nepoctivého jednání.

29. Metodická pomůcka č. 1/2013 obsahuje mimo jiné praktické příklady chování nespolehlivých plátců a návod, jak má správce daně v takovém případě postupovat, i zde by zveřejněním těchto informací došlo ke ztížení, ne-li k ochromení činností orgánů daňové správy. Obdobné závěry pak platí i pro Metodickou pomůcku k postupu při aplikaci ručení podle zákona č. 235/2004 Sb. tento materiál obsahuje příklady, za nichž lze ručení aplikovat, jakým způsobem vést dokazování a také označení konkrétních subjektů uveřejňujících údaje nezbytné pro postup ve věci nebo řešící technické problémy.

30. Z uvedeného je zřejmé, že se v daném případě nejedná o materiál, který by byl pouhým výkladem právní úpravy, dostupným z veřejných zdrojů, jehož uveřejněním nedojde k vyřazení žádných informací, které by nevyplývaly přímo ze zákona. Jde o vnitřní pokyny, sloužící efektivní správě daní, přičemž jejich zveřejněním by byla tato efektivita zásadním způsobem ohrožena. Na tomto závěru ničeho nemění ani ta skutečnost, že některé části dokumentů Metodická pomůcka č. 1/2013), a Metodická pomůcka k postupu při aplikaci ručení podle zákona č. 235/2004 Sb. jsou uveřejněny na internetových stránkách finanční správy, jak upozorňuje Nejvyšší správní soud, neboť jak bylo již shora vysvětleno, oba tyto dokumenty obsahují i část didaktickou, jejímuž zveřejnění ničeho nebrání, odeprání jejich poskytnutí žalobci je však odůvodněno obsahem těch jejich částí, které obsahují konkrétní postupy, zjištění a indicie využívané správcem daně.

31. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak žalobce namítl. Z citovaného § 20 odst. 4 ZoSPI vyplývá, že rozhodnutí o odmítnutí žádosti musí mít náležitosti stanovené v § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení *v odůvodnění se uvedou důvody*

výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Podle citovaného § 11 odst. 1 písm.

a) ZoSPI, může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Jde o ustanovení upravující fakultativní zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Povinný subjekt tedy při aplikaci tohoto ustanovení musí nejprve podřadit požadované informace pod neurčité právní pojmy (vnitřní pokyn, personální předpis, výlučně vnitřní charakter); pokud dospěje k závěru, že požadované informace spadají do rozsahu zákonného omezení, musí se dále zabývat tím, zda je odmítnutí poskytnutí informace v daném případě skutečně nezbytné (tedy zda existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace) a svůj postup musí řádně odůvodnit. Pokud tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek ze dne 24. 4. 2015, č. j. 8As 108/2014 – 54, a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1As 105/2010 – 73).

32. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný podřadil požadované informace pod neurčité právní pojmy, s tím, že požadované informace mají povahu vnitřního pokynu povinného subjektu a spadají do rozsahu zákonného omezení, odmítnutí jejich poskytnutí žalovaný řádně odůvodnil nebezpečím ohrožení kontroly daní a analytické činnosti Finanční správy. Povinnost výslovně se vypořádat s judikaturou Nejvyššího správního soudu z citovaného § 68 odst. 3 správního řádu nevyplývá. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je však seznatelné, že žalovaný je s judikaturou soudů obeznámen a řádným a přezkoumatelným způsobem se s ní ve vydaném rozhodnutí vypořádal.

33. Pokud jde o námitku žalobce, že požadované listiny nemohou mít charakter pokynu interní povahy, neboť se dotýkají třetích osob, s tím, že analogicky lze poukázat na stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 13. 7. 2012, sp. zn. 4045/2012/VOP/KČ, nepokládá ji soud za důvodnou. Uvedené rozhodnutí se týká metodiky ČSSZ pro posuzování stupně závislosti podle zákona o sociálních službách. Jak se podává z uvedeného stanoviska, za informaci, která se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům, a tudíž k ní lze odeprít přístup podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nelze považovat ta ustanovení vnitřního pokynu, která dopadají též na osoby stojící vně povinného subjektu. Tento závěr není v rozporu s citovanými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu a není v rozporu ani se závěrem zdejšího soudu, že podaná žaloba není důvodná. Soud již shora vyložil, z jakých důvodů posoudil vyžadované listiny jako vnitřní pokyny povinného subjektu a odmítnutí poskytnout informace jako oprávněné. Ze všech uvedených důvodů proto žalobu zamítl.

34. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení §60 odst. 4 s.ř.s. ve věci plně úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti a soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. září 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu